

6549 ³⁰/₃ 31: Eneste Beh. (efter Fællesudvalg) af F. t. L. om midlert. Hjælp til arbejdsløse. 6550

[Einer Jensen.]

Arbejderne at faa disse Krisekasser uden en væsentlig Forøgelse af deres Kontingenter, thi samtidig med at man taler om, at Arbejdernes Lønninger skal nedsættes, er der vel ingen Rimelighed i at forlange, at de skal paatage sig et forøget Kontingent.

Man maa erindre, at fra 1927, da Nedsæringsloven kom, til Dato har Kontingentet i Arbejdsløshedskasserne være stadig stigende. I 1927—28 var det ordinære Kontingent 14 336 000 Kr., i 1928—29 var det 15 942 000 Kr. og i 1929—30 16 881 000 Kr.; altsaa, $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret er Arbejdernes ordinære Kontingent steget fra 1927 til 1930. Ordinært og ekstraordinært har Arbejderne i disse 3 Aar betalt ca. 60 Mill. Kr. i Kontingent, d. v. s. ca. 70 Kr. aarlig pr. Medlem. Jeg vil paastaa, at der er ingen Mulighed for en Forøgelse af disse Kontingenter, og der er heller ingen Rimelighed i en Forøgelse af dem.

Som jeg alt har nævnt, var Loven af 1924 en Lov, der sluttedes Overenskomst om mellem alle 4 Partier. Ved den fandt der en Nedsættelse af Stats- og Kommunitilskuddene Sted, og det vil derfor være naturligt at se paa, hvor store Kontingenterne var i de 3 Aar fra 1924 til 1927. I 1924—25 var det ordinære Kontingent 10 706 000 Kr., i 1925—26 11 414 000 Kr. og i 1926—27 12 343 000 Kr. Altsaa, efter at man i 1924 havde sluttet Overenskomst om en Nedsættelse af Stats- og Kommunitilskud for at opnaa den ekstraordinære Hjælp, var den gennemsnitlige Kontingentindbetaling fra 1924 til 1927 ca. 12 Mill. Kr. om Aaret, medens den, efter at Tilskuddet ved Nedsæringslovene i 1927 igen var blevet meget væsentligt nedsat, har været 20 Mill. Kr. om Aaret. Enhver vil sikkert indrømme, at det er en saa betydelig Stigning, at man maa give Arbejdsdirektøren Ret i hans Bemærkning om, at det er forbavsende, at det har været muligt at faa disse Kontingenter ind.

Det forekommer mig, at naar man nu vil have oprettet en Krisekasseordning, maa man søge at faa en Ordning, der virkelig gør det muligt at faa oprettet Krisekasser. Ved Loven af 1927 og ved Ændringen af samme Lov i 1928 har man jo givet Adgang til Oprettelse af Krisekasser, men enhver ved, at vi i dette Øjeblik kun har 6 Krise-

kasser, omfattende mellem $\frac{1}{7}$ og $\frac{1}{8}$ af Arbejdsløshedskassernes Medlemsantal. Naar man derfor skal skride til at oprette Krisekasser, maa man give disse Krisekasser saadanne Vilkaar, at de faar Mulighed for at leve og løse den Opgave, man giver dem. Der er ikke noget urimeligt i at foretage en Forhøjelse af de ordinære Stats- og Kommunitilskud for derved at kunne foretage en Nedsættelse af de ordinære Kontingenter, saaledes at Medlemmerne kan paatage sig at betale Kontingent til Krisekasserne. Statens og Kommunernes Tilskud er stadig faldende.

I 1927—28, da Kontingentet fra det foregaaende Aar, som var væsentligt lavere, var gældende, var Tilskuddet til Arbejdsløshedskasserne 11,1 Mill. Kr., i 1928—29 var det nede paa 10,25 Mill. Kr. og i 1929—30 nede paa 9,23 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at i Løbet af disse 3 Aar er Tilskuddet til Arbejdsløshedskasserne faldet med op imod 2 Mill. Kr. Tilskudsprocenten, der i 1927—28 var 53, var i 1929—30 nede paa 48. Altsaa, selv om man forhøjer Stats- og Kommunitilskuddene, som foreslaaet, vil man ikke naa op paa et Tilskud, svarende til det, som Arbejdsløshedskasserne havde paa det Tidspunkt, da de havde den ekstraordinære Hjælp. Den ekstraordinære Hjælp kostede fra 1922—27 ca. 10 Mill. Kr. om Aaret.

Det, man altsaa tilsigter ved Oprettelsen af disse Krisekasser, er at naa til, at den ekstraordinære Hjælp for en væsentlig Del bæres af Arbejderne. Der er imidlertid ingen Muligheder for at faa Krisekasser, hvis man ikke skaber Muligheder for, at der kan ske en Nedsættelse af de ordinære Kontingenter. Vi er, som jeg har nævnt, nu oppe paa et gennemsnitligt Aarskontingent af 70 Kr. I 1924—25 var Gennemsnitskontingentet kun 43 Kr. om Aaret. Det er altsaa steget med 27 Kr. i Løbet af disse 4—5 Aar. Der er saaledes ikke nogen som helst Rimelighed i at forøge Kontingentbyrderne for Arbejderne, og det er saa meget mere urimeligt, som man i dette Øjeblik fra alle Sider kræver, at Arbejderne skal gaa ned i Løn, og ingen tror vel paa Muligheden af, at de baade skulde kunne gaa ned i Løn og paatage sig forøgede Kontingentbyrder.

Den ekstraordinære Hjælp bortfaldt :7, men det er ikke saaledes, at alle